

Long Nguyễn

Ông thần ve chai

Truyện này châm biếm những người máu mê cờ bạc.

A Phóng đổ mấy bạch ny lông to tổ bố xuống sàn. Chai lọ lăn tứ phía. Mỗi ngày A Phóng đi nhật lon từ sáng tới tối, la cà hết thương xá này đến trung tâm mua sắm nọ thấy chai lọ là bỏ vô bạch, chỉ về nhà khi cái xe mua hàng (shopping cart) vun đầy có ngọn hoặc trời đã ngả tối. Về nhà phải làm inventory từng món, cái nào refund cái nào không refund để riêng qua 1 bên. Ông bà ta có câu : nhất nghệ tinh nhất thân vinh thật không sai. Ra đường ngồi vào xe Lexus, dù đang ế vợ nhưng ngón đeo nhẫn cũng lấp lánh 1 cái cà rá hột soàn to bằng hột gạo. Ai biết ai lượm lon, ai là bác sĩ? Tổ tiên A Phóng ở bên Tàu. Ôm mộng phẫn Thanh phục Minh, ông cố A Phóng theo tướng Lưu Vĩnh Phúc xuôi nam lập căn cứ phục quốc gần biên giới Việt Bắc. Không biết phẫn Thanh thế chó nào mà lại tọt vô tận Chợ Lớn mang theo được mỗi đôi quang gánh dùng làm nghề buôn ve chai lông vịt. Ấy thế hết đời nọ đến đời kia nối tiếp. Cho đến khi A Phóng được thân phụ trang trọng truyền ngôi cho cũng đôi quang gánh cũ ấy, đã lên nước bóng lảng mờ mờ : " Ngộ hết xí quách đời , cái lầy ngộ iả (để lại cho nị). Thời buổi kinh tế thị trường có định hướng, đến chai lọ bây giờ cũng định hướng thành đồ mủ, nghề móc bọc ny lông đang trở nên 1 quốc sách. Chính phủ ta đã chẳng nói : đất nước ta tiền rừng bạc bể , Mỹ Ngụy xâm lăng đất nước ta cũng vì tài nguyên bọc ny lông cả đấy. Nhân dân cứ chịu khó móc bọc chỉ trong vòng 5 năm thôi ta sẽ thành con rồng Á Châu

ngay. Thế là ve chai ế. Vịt sống cũng chẳng có mà ăn lấy đầu ra lông mà buôn với bán. A Phoóng ôm mộng vượt biên. Ngày xưa chẳng biết làm thế chó nào ông cố A Phoóng tốt vô Chợ Lớn, ngày nay cũng chẳng biết làm thế chó nào A Phoóng tốt qua Mỹ, định cư ở Cali.

Kể ra hôm nay hên. Chị hàng xóm chưa ngủ dậy, nếu không hẳn là xui lắm. Người ta nói ra ngõ gặp gái, gặp chị này còn xui hơn. Tất cả lon, chai đều có thể bán được, chỉ độc nhất có 1 cái chai là không thấy chữ refund 5 cents, lắc nghe có cái gì lục cục ở trong, chắc là đất cát dơ bẩn (contaminated). Được! Tôi nay ngộ liệng sang nhà bà. Đã từ lâu A Phoóng không tốn tiền đổ rác, có gì cứ vứt qua hàng rào. Chị hàng xóm chửi thì chị ấy nghe, ngộ chỉ việc vắng nhà, đi lượm lon sớm hơn thường lệ, coi như không nghe, không biết. . . Không biết Ngọc, bà hàng xóm quý hóa ấy là người gì mà đầu óc tăm tối quá sức. Chửi cho đã không ai nghe hết, rồi cặm cùi gom rác bỏ vô thùng rác nhà mình. Thiệt ngu hết nói nổi.

Tiếng lục cục trong đó là Meta đấy. Bị Ngọc Hoàng Thượng Đế nhốt mấy ngàn năm rồi Meta thề rằng ai mở nút chai cứu ra thì hẳn sẽ dùng phép thần thông tặng cho ân nhân xe hơi nhà lầu, tiền xài không hết, gái đẹp bu như ruồi mà khổ thay A Phoóng nào biết. Men theo bóng tối, êm đềm như phim chiếu chậm, A Phoóng nhẹ nhàng đưa tay quăng cái chai thần qua nhà chị Ngọc. Thế là tôi một cơ hội thành triệu phú.

* * *

Ngọc qua Mỹ cũng đã lâu. Chẳng thế mà tiếng Mỹ như gió, làm được nghề mua bán nhà cửa. Cái nhà Ngọc đang ở mua được rẻ chỉ có 200 ngàn, chỉ phải tội hàng xóm (neighborhood) không được khá. Cái thằng Tàu hàng xóm phải gió này ở hẳn vô cùng, mùi hôi từ nhà nó bốc sang bên này đánh át hẳn . . . mùi hôi không kém của nhà nàng. Ngọc dữ lắm chứ. Có lần 3 thằng Mỹ đen to như cái thùng phi đột nhập vô nhà, nàng đóng cửa cho chúng khỏi chạy rồi đánh. Đánh đẹp như phim Tàu, đánh không cho la. Đánh xong cho mỗi đứa 1 đồng đi xe buýt: oeo cảm bách én ni thai (welcome back any time). Từ dạo ấy đêm đêm nàng mở rộng cửa chẳng có

bóng Mỹ đen nào trở lại. Có lẽ dữ quá mà nàng ế. Nhiều lần nàng giả vờ thay áo ở chỗ cửa sổ ngó sang nhà thằng Tàu mà nó chẳng thèm liếc, cứ mãi lo đếm chai bằng cái bàn toán kêu lách cách. Rõ chán!

Cái nhà cầm bảng đã 6 tháng rồi, mua những 200 ngàn đồng báo chỉ có triệu một mà chẳng ma nào thèm hỏi thăm cả. Thịnh thoảng lại phải đi hốt rác chùa nữa chứ. Tiên sư cha cái thằng chệt. Cái đồng hồ mua ở tiệm đồ cũ sắp hết pin kêu y như tiếng người đánh rằm. Đã đến giờ dắt con Lotto đi đá. " Lotto đi con !"

"Cái gì đây ? Mả cha chú chệt lại đổ rác sang nhà bà nữa rồi." Ngủ dậy trễ chưa kịp gấn răng giả, "khí công" phun ra hơi quá tiêu chuẩn nên câu mả cha chú chệt nghe như Massachusetts, tên 1 tiểu bang nước Mỹ. Nàng cầm cái chai : Không lẽ ngày Valentine thằng chệt tặng mình chai xì dầu?

-Ngọc, me là Meta thiên tướng nhà trời đây. Mở nút chai cứu me ra please !

-À! Có người ở trong. Bà đây! Mày là con nhà ai thế? Nhà cửa đâu sao không ở lại chui vào trong đó thế? Homeless hử?

Meta mừng rỡ :

Ta là thần mắc đoạ. Cứu ta ra nàng muốn gì ta cũng có thể giúp. Ta có phép thần thông biến hoá.

- Có tiền không? Thế mày có mua nhà của bà không hử. Ngọc hỏi.

- Trời ơi mua với bán gì. Cứu con ra con sẽ nhận làm mẹ. Meta nài nỉ.

- Thế con biết làm cò nhà (realtor) không ? Con speak english không ?

Ngọc sáng con mắt.

Meta quính quíu: - Không. Tiền thì con không có nhưng con có phép thuật, mẹ muốn gì cũng được.

Cầm cái chai lên ngắm nghía, Ngọc thấy có người ở trong thiệt. He cũng đẹp trai đó chứ nhưng nhỏ tuổi quá. Nhận làm con ? Không chồng mà có con ? Không khéo đưa nào ác mồm dám phao tin mình bắt cóc trẻ con thì rõ tội. Chắc không được rồi. Coi cái mỏ nhọn của nó, nó mà đòi bú tí thì bác sĩ Vũ Ban cũng phải lắc đầu, thậm mỹ viện của bà Bích Ngọc cũng chắc bó tay chịu phép.

-Con nè ! Chịu khó ngồi ở trống vài ngàn năm nữa nha. Bà phải cho chó đi đái. Bye !

Khoan thai nàng đặt nhẹ cái chai xuống đất. Cũng khoan thai con chó khôn kiếp nhấc cái cẳng sau lên.

Cầm hận Meta nghiêng răng : Phen này ai mà cứu ta nếu con trai thì ta nhốt vào lọ, nếu con gái thì ta lấy làm vợ.

Không bao giờ Loan lại chịu nhận mình ghien cờ bạc. Đứa nào bảo bà ghien cờ bạc thì đứa ấy là Cộng Sản. Chẳng biết từ thời thâm căn cố đế nào, người VN hải ngoại mắc cái tật hễ cứ ghét ai thì người đó là Cộng Sản, không sai chạy đi đâu được. Hai cái xe đụng nhau ở ngã tư, 2 ông VN nhảy xuống xỉ vào mặt nhau: mày là Cộng Sản . Cua gái không được cũng đổ cho bố của nàng là Cộng Sản. Ca sĩ ế vu khống ca sĩ ăn khách là Cộng Sản. Thôi thì Cộng Sản tràn ngập nước Mỹ. Chẳng biết có bọm nhậu nào uống rượu say lái xe vào hàng rào đổ thừa hàng rào là . . . Cộng Sản không? Chắc thế nào chả có.

Loan tên khai sanh là Nguyễn Thị Gáo. Bao nhiêu năm nàng bằng lòng với cái tên ấy . Đến tuổi dậy thì đám mỗm nhà nước hết 50 đô đổi thành tên Loan. Lon với gáo cũng dùng để mức nước mà ai gọi nàng bằng tên Gáo thì cả nhà nó chắc Cộng Sản. Gia đình Loan là gia đình nho giáo. Trong sách gia phả còn ghi vào thời cái lão vua gì đặt tên nước ta là Đại Ngu, ông cố Loan làm tới chức . . . chẵn ngựa trong triều đình . Vì ảnh hưởng gia phong nàng rất trọng tình nghĩa. Ba nàng thường nói rằng: Uống nước nhớ nguồn. Ai làm điều gì cho mình thì phải luôn ghi khắc trong tâm khảm, không được quên.

Qua đây đã hơn 10 năm, bình thường Loan rất là thông minh. Bên VN đổ tới bằng tú tài mà mỗi khi lên welfare lãnh trợ cấp thì làm bộ từng từng. Ăn tiền tâm thần mà Loan vẫn kèm bài vở cho cô em gái năm thứ 3 đại học, thế mới quái. Nàng thường tấm tắc khen người Mỹ tốt bụng. Họ đối xử với người VN như bát nước đầy. Ở Las Vegas mỗi ngày lễ của VN như Trung Thu, Tết Nguyên Đán . . . họ đều có tổ chức ca nhạc giúp vui cho người

Việt, vào cửa miễn phí . Từ tể đến thế là cùng . Các ca sĩ như Mạnh Quỳnh, Như Quỳnh, Lưu Bích . . . đến trình diễn tay cầm cò vàng 3 sọc đỏ rất là xôm tụ. Có ca sĩ chơi luôn bộ đồ Nhảy Dù đeo súng gỗ hát những bài ca thời chinh chiến cho những người già, có ca sĩ ăn mặc hở hang vừa rông vừa nhảy chồm chồm như phải gió giúp vui cho lũ trẻ. Hát xong xuống sân khấu là đánh bài, có ca sĩ thua cả tiền chạy show lẫn tiền túi.

Nàng thường nói các ông Mỹ ở Las Vegas thương người Việt còn hơn thương chính họ. Nàng thường ví cái lão manager ở Casino với Chúa Giê Su, ngay cả cái thằng bảo vệ đứng gác cửa nhìn cũng hao hao giống đức Phật. Này nhé , hôm nào bạn kẹt tiền, ví dụ là 5000 đi. Hỏi mẹ mẹ bảo tao chả có, hỏi bố bố giả vờ lảng tai, hỏi bạn bè thì từ xa nó đã tìm đường tránh mặt. Nhưng mượn chủ sòng bài bao nhiêu cũng được, ở đó có cả văn phòng cho mượn tiền. Thế nên có bữa nàng khóc hết nước mắt khi nghe tin 1 sòng bài bị phá sản. Huống gì nàng là con nhà nho giáo , uống nước nhớ nguồn, đánh bài cũng là cách trả ơn của kẻ trượng phu quân tử, sách Tàu nói thế. Mỗi kỳ lãnh tiền trợ cấp xã hội, nàng đều lên đó thử thời vận.

Năm nay nàng thắng nhiều hơn thua. Theo lời đại chiêm tinh gia kiêm pháp sư Miss Hà thì nàng đang được sao gì đó (nàng quên rồi) chiếu mạng. Nếu tìm được ông thần ve chai nhận ổng làm con, dạy qua loa về chữ hiếu về công cha nghĩa mẹ rồi đưa lên las Vegas đánh bài thì chắc ăn. Chỉ cần 3 năm thôi giàu bằng các đồng chí nhón lãnh đạo nhà nước.

Cho nên hôm nay nàng có mặt tại đây, trong ngôi nhà này, với chuyên viên địa ốc Ngọc đi vòng quanh vườn để coi nhà. Nói là coi chứ bao nhiêu nàng cũng mua miễn là cái chai còn nằm đó.

- Để mai chị cắt cỏ dọn dẹp cái vườn cho đẹp. Nhà thế này cái vườn phải gọn gàng em ạ. Ngọc nói .

- Em cũng nghĩ thế đấy. Tính em yêu thiên nhiên cây cỏ. Cái landscape (cảnh trí) nếu được chăm sóc cẩn thận sẽ làm nổi bật vẻ tráng lệ của cái nhà mà còn nâng cao giá trị người chủ nhà đó chị.

- Thế thì em chịu giá triệu rưỡi nhá. Chị thấy em hiền lành phúc đức chị

thương mới để rẻ cho đây. Thằng chệt hàng xóm bên kia trả chị 2 triệu mà chị ghét cái mặt chị không bán. Ngọc nói.

Triệu rưỡi biết bao giờ mới gỡ lại vốn? Ông thần ve chai không biết phép thuật có khá không? Lỡ thầy pháp Miss Hà bói sai, cái chai chỉ là chai xì dầu thì sao đây? Thôi thì có chí thì nên, có gan làm giàu. Lỡ rồi chơi luôn.

- Chị em mình mà. Tình cảm mới quan trọng chứ tiền bạc nhằm nhò gì. Chị lo giấy tờ đi nhá. Loan đáp.

- Ủ ề chị lo. Có nuôi gà nuôi vịt thì phải coi chừng nhá.

- Sao thế chị. Bộ ở đây có raccoon (chồn cáo) hả . Loan thắc mắc.

1000 năm đô hộ giặc Tàu. Ngày xưa dưới thời đô hộ quân Nam Hán, dân ta phải xuống bể mò ngọc trai, lên rừng săn ngà voi cho bọn giặc phương Bắc.

Máu chống ngoại xâm bùng bùng, Ngọc cắn hờn :

- Nó kia. Raccoon 2 chân kia. Chị nuôi con gà nào mất con nấy. Ăn xong nó còn đổ lông sang nhà chị tùm lum. Năm ngoái thế giới có bệnh bò điên chị biếu nó mấy pounds thịt bò gọi là tình hàng xóm mà sao nó chẳng chết. Ở bên kia hàng rào, giả vờ vật râu nhìn trời hiu quạnh nhưng kỳ thực là vênh tai hóng chuyện, A Phoóng giựt mình ngó đi chỗ khác.

- Nghe nói nó ăn được cả thịt chó đấy. Em có nuôi chó phải cẩn thận.

A Phoóng từ từ lẩn vào trong nhà, mồm lẩm bầm những thứ gì không thấy có trong tự điển Anh Việt lẫn Hán Việt. Chắc lại chửi tục.

* * *

Sáng nay trời cao nắng ấm. Đâu cả rồi những đám mây lem nhem cổ hữu của bầu trời Cali tháng sáu? Khắp nơi từ cuối nhà thằng A Phoóng cho đến mãi tận cái parking tiệm hớt tóc của thằng Mùi dê cụ toàn một màu xanh thắm. Nghe đồn các cô mặc áo hở ngực đến cắt tóc tiệm của lão Mùi thì cái ghé tự động hạ thấp hơn thường lệ. Hiếm thấy một buổi Cali trời đẹp như vậy . Dường như Trời cũng vui lây cái vui bán được nhà của Ngọc. Mỗi năm chỉ cần một thân chủ kém trí khôn như Loan cờ bạc này là đủ rồi. Chẳng mấy chốc là đủ vốn sắm một ngôi chùa . . . cho bằng chị bằng em. Chẳng biết nhà Chùa làm ăn thế nào mà nghe nói nếu đông khách thì cũng

có đồng ra đồng vào, khá lắm.

Không ngần ngại ngoạc mồm nở một nụ cười hàm tiếu với A Phoóng thay cho bộ mặt hăm tã thường ngày mỗi khi thấy hắn đẩy cái xe mua sắm hàng ra khỏi nhà, nụ cười duyên dáng mà nàng khổ công tập dợt trước gương soi trước giờ hẹn gặp thân chủ đi coi nhà cửa mà có lần thằng A Phoóng bảo là nàng có cái nụ cười giống như . . . con hà mã đang ngáp. Nàng bắt đầu clean up cái vườn như đã hứa với Loan hôm qua. Đống rác cạnh hàng rào nhà thằng A Phoóng toàn lông gà, chai lọ lẫn bao thứ chẳng biết gọi là gì được túm gọn trong bao để kịp chuyển rác chiều nay về trung tâm phế liệu cho sạch sẽ. Hắn Loan vui lòng lắm.

Hết.